

NA KONEC SVĚŠTA A ZPĚTKY - VII.

ÁĚtvrtek, 10 prosinec 2009

Ráno následujícího dne jsme zašaron;li do kanclu, vyÁ™dili si výlety na Kurandu a na Green Island. Najedli jsme se a vyrazili na mangrovy. Zdály se být blízko, ale nebyly... Po pochodu (kolem poledne, kdy jindy) - jsme se vydali na korzo kolem zátoky.

Sledovali jsme sem tam pobíhající kondiÁ•ní bá›Á¾ce (mimo moje chápaní), taky se tam poflakovali AboriÁ¾inci kolem nÁ›jakého Á¾rádla - aÁ¾ jsme se dostali z turistického centra do periférie má›steÁ•ka - bez chodníku; slunce uÁ¾ pÁ™i&šaron;kvaÁ™ovalu opravdu fest, dech &šaron;el tÁ›Á¾ko, pÁ™etÁ›Á¾ko, a kdyÁ¾ jsme najednou do&šaron;li k koupali&šaron;tí, tak jsme se tam rozhodli pÁ™eÁ•kat nejhor&šaron;í horko (asi bychom tam museli ale museli ostat navÁ›ky) cachtáním ve sladké vodě. Problém ani tak nebyl ve faktu, Á¾e voda moc sladká nebyla, jako v tom, Á¾e byla teplá... NeosvÁ›Á¾ivÁ› teplá. Fuj. LeÁ¾ela jsem v ní jak mrtvola, pod velkou plachtou, která dávala trochu horkého stínu na hladině; pak jsem otrávenÁ› vylezla a zjistila, Á¾e ve stínu mi je asi celé 2 minuty dobÁ™me ve vÁ›terku; neÁ¾ mne tento osu&šaron;il, má› i trochu osvÁ›Á¾il. Pak jsem se tedy nÁ›co nalítala - do vody, ven, voda, ven... neÁ¾ Jára usoudil, Á¾e slunce uÁ¾ ne vyrazíme. Nevím, dle Á•eho soudil, Á¾e slunce uÁ¾ nepálí... PomÁ›rnÁ› brzy jsme se dostali z má›sta na asfaltku, kde fiÁ•elo j auto za druhým. Vedle asfaltu pod silnicí bylo cosi jako polní cesta, ale u má›tku jsem zahlídla Á¾lutou ceduli s obrázkem krokodýla a tak se mi dolÁ™ moc nechtÁ›lo - a je&šaron;tÁ› hned vedle byl porost mangrovu a jiného hou&šaron;tí. Ale Jára tam slezl a tak jsem ho následovala, idiot. Tam na cestě uvidÁ›l nÁ›kolik svleÁ•ených hadích kÁ›Á¾í - a vyjeli jsme zpÁ›t nahoru na silnici jako fretky.. Jen &šaron;koda, Á¾e jsem si ty kÁ›Á¾e nevzala do své pozdÁ›j&šaron;í sbírky... Pochod rozpáleném asfaltu nás ned&šaron;ením nenaplnil, ba já jsem myslela, Á¾e du&šaron;i vypustím. Auta kolem nás pádila rychlá, pohodlná a klimatizovaná a my &šaron;li husím pochodem za sebou... a já funÁ›la jak sentinel. Jára mne utÁ›&šaron;oval, Á¾e je to uÁ¾ jen kousek a kousek a kousek, no, nakonec jsme tam i dorazili. KoneÁ•nÁ› jsme se&šaron;li ze silnice, bylo tam odpoÁ•ivadlo se stínem pod stÁ™echou. Chvilku jsme si sedli, ale to uÁ¾ Jára byl zvÁ›davý, a nebyl sám, tak jsme se vnoÁ™ili do mangrovu. To je vám velice zvlá&šaron;tňi svÁ›t... &šaron;ero, stín, pach bahna, bahno a koÁ™eny a koÁ™eny - v&šaron;ude vÁ›kol. NepÁ™edstavitelná zmÁ›Á• koÁ™enÁ›, silných, slabých, rovných, kÁ™i koÁ™eny byly vybudované chodníky pro náv&šaron;tÁ›vníky - moje fantazie pu&šaron;tÁ›ná naplno si pÁ™edstavovala krokodýly, kteÁ™í se asi nedovedou zvednout na chodníky, ale sednout si na chodník a spustit nohy dolÁ™ jsem se fakt neodvÁ›Á¾ila, aÁ• by to bývalo bylo nejpÁ™irozenÁ›j&šaron;í - hned jsem pÁ™ímo cítila bolest ukouslých nohou. &šaron;tamtudy mlÁ•ky, poslouchali zvuky ptákÁ™ a zvlá&šaron;tňiho klapání, které nám objasnila jedna z popisných ceduli jako klapot krabÁ™ v bahně. Byl to velice silný a zvlá&šaron;tňi pocit - být v mangrovech. Z tohoto chodníku jsme se vrátili na odpoÁ•ivadlo a objevili vodovodní kohoutek, od nÁ›hoÁ¾ mne uÁ¾ Jára na druhý okruh neodtrhl - &šaron;el sám a já jsem vydatnÁ› PILA!!!! z nezná•eného zdroje a pak z mnohých dal&šaron;ích, a hlavně jsem se namá•ela jak hastrman. Tak jsem se trochu zregenerovala a kdyÁ¾ se vrátil Jára, tak jsme vyrazili na zpáteÁ•ní gajeje. Ve má›stě jsme za&šaron;li do botanické zahrady, kde jsem se potácela od kohoutku ke kohoutku.. Byla jsem tak nalitá vodou, Á¾e jsem ani jíst nechtÁ›la. A kdyÁ¾ mne dotáhl aÁ¾ domÁ™, tak mne zase na nohy postavila sprcha a hlavně dokonale vychlazený pokojÁ•ek. &šaron;li jsme courat ven, sedÁ›li jsme a Á•uÁ•eli na moÁ™me v má›síÁ•ním svitu a nad hlavami nám pÁ™elétávaly tiché velké stíny netopýrÁ™, které mi nahánĚly husí kÁ›Á¾í, navzdory horké tropické noci. Koupili jsme si ovocnou tÁ™i&šaron;Á•, která ochladila vnÁ› i vnitÁ™nÁ› a tak trochu i nasýtla - na jídlo nÁ›jak nebylo pomý&šaron;lení. Do noci byly otevÁ™ené ve&šaron;keré obchody na turistické Á•asti Cairns. Jen pivo, na nÁ›Á¾ jsme má›li chuÁ•, jsme nikde neobjevili... Jinak tam byly rÁ›zně svÁ›tové i evropské kuchyně, rybárniÁ•ky, nerÁ›znÁ›j&šaron;í cetky a Á¾rádelniÁ•ky... v&šaron;eho pÁ™ímo nadbytek, ne jenom dostatek. A v&šaron;ude lidí. Davy lidí... U moÁ™me bylo také koupali&šaron;tÁ› asi také se sladkou vodou - hlava mi nebere, proÁ• je nutné si vedle moÁ™me dá›lat sladkovodní bazény - dle má› turista, který nejede za slanou vodou, má sedÁ›t doma a nelít k moÁ™mi. Ale ta krásná zátoka v Cairns je bez koupání - nevím, zda pro krokodýly, nebo pro nÁ›jaké jedovatice anebo moÁ™ná pro bahno Á•i pro mangrovy, Á•i má›lkost, nebo proudy - nevím, Cairns je známé pÁ™ímoÁ™ské letovisko, kde se ale na plá¾ musí jet dost daleko autobusem - jak jsme zjistili poslední den na&šaron;eho pobytu. Po noci „ozvlá&šaron;tňené klimatizaci" jsme následující den vyrazili na Green Island. Já jsem na nÁ› nejdÁ™íve nechtÁ›la jet, neb se mi to jevílo drahé a hlavně se muselo dost dlouho lodí a já zas má›la obavy z nevolnosti. Jára to ale vetoval a tak jsme za ranního kuropÁ•ní &šaron;li na katamarán, který nás dovezl na jeden z ostrÁ›vku Velkého bariérového útesu. SedÁ›li jsme venku na zádi, nechali se ovívat vÁ›trem, jak se loÁ• pohybovala, a sledovali cvrkot na lodi i kolem lodi a Jára fotil.. Doma sloÁ¾il krásný panoramatický snímek pobÁ™eÁ¾í proti Cairns - je tam pÁ™ekrásná krajina, kopcovitá a skalnatá. Obloha byla olovĚná, obÁ•as krápllo, dusnu to vÁ›bec nevadilo, naopak je snad je&šaron;tÁ› posílilo. MoÁ™me bylo také olovĚné, za lodi se rozevíralo vé•ko brázdy bílé zpÁ›nĚných vln. SnaÁ¾ila jsem si v pamĚti provÁ¾dycky tenhle pocit. Pak Jára objevil, Á¾e uÁ¾ snad je vidĚt ostrÁ›vek... Je opravdu malinký, plochý, nad hladině vykukovaly jen palmy a jiná zeleĚ. LoÁ• pÁ™irazila k molu, táhnoucím se dost daleko od bá™ehu. PÁ™í výstupu, kdy uÁ¾ za svítlo slunko, na nás nÁ›kdo promlouval a Jára pak pravil, Á¾e nás vyfotil - pamĚtní foto, které si má›Á¾eme, ale nemusíme koupit. Koupili jsme je, jak jinak - a dopadlo dobÁ™me. Dali nám je na zpáteÁ•ní cestě na lodi. Po mole jsme se chvilku pro&šaron;li, ale pak jsme nastoupili do podivné lodi, prosklené, která s námi jela nad útesem a ukazovali nám korály a ryby pod námi - pro mne to bylo dost o niÁ•em. Korály byly &šaron;edivé, nevím proÁ• mi nedo&šaron;lo, Á¾e jsou má›kké a tvrdé korály. Jo a zahlídli jsme zěvu a malého platejse. A docela velká ryba má›la na temeni pÁ™isavku a tou se chytla lodi a svezla se s námi, bez placení.. Bá›hem té chvíle, co jsme byli pod sklenĚným poklopem téhle bizarnosti, slu&šaron;né sprchlo, ale pak se vyjasnilo. No, a pak jsme vkroÁ•ili na ostrÁ›vek... Je to malý ostrÁ›vek, má vybudovaný bazén, asi také se sladkou vodou, dost velkou jídelnu pod &šaron;írákem, snad jen pod paraplaty, s nÁ›kolika nabídkami rÁ›zných pokrmĚ, sprchami, WC a nÁ›kolika nezbytnými suvenýry. TudiÁ¾ jsme se rozhodli najíst, Jára nĚdonesl, snÁ›dli jsme to a pozorovali jsme volavku, která loudila u stolĚ a bravurnĚ na nich pÁ™mistávala - klouzalo jí to sice tro&šaron;ku pÁ™í pÁ™istávání, ale bylo vidĚt, Á¾e to má›la pÁ™esnĚ spoÁ•itané, snad na milimetr. OstrÁ›vkem lze p vybudované stezce skrz de&šaron;tňý prales na plá¾e a také jsme ho i celý obe&šaron;li. NejdÁ™íve jsme se

proškaron;li, poslouchali vškaron;udypřtmítomné cikády (ano, ááádné protiteroristické mikrofónky a kamerky, jak jsme si zprvu mysleli) a další přtmírodní zvuky. Obdivovala jsem zejména palmy, nakloněné nad vodu, pod palmami jsem na vlastní oči viděla napadané kokosové ořechy - a bylo mi líto, že jsou moc velké na přtměvoz domů... Nikdy na nezapomenu. Bylo to splnění mého snu, být na atolu a pod kokosovými palmami - představte si, takovou tu nejkřovitější představu zemského ráje - a ji viděla na vlastní oko... Na pláži (liduprázdné) jsem si navlékla plavky, sedíce na jakém asi vyplaveném kmeni stromu, přtmědeškaron;li nás pak nající dva zamilovaní a my jsme u pláže poblíž plavčíka vlezli do moře. Úplně se mi zatajil dech, jak byla voda teplá - musela mít nějak stejnou teplotu vzduch - osvěžující nebyla vůbec, ale to jsem věděla, že mokré tělo se ochladí na větrku. A tak jsem chvíli za neustálého Járova nabádání, až u plavu ke břehu! - a pak jsme zase kousek po pláži popoškaron;li a sedli jsme si do písku ve vodě, prohrabovali jsme písek hledaje úlomky korálků - a, přtmiznávám - nakolik jsme si jich přtměs zakázky vzali na památku. Vždy vlastně vškaron;echen ten písek je tvořen bu rozpadem korálků a nebo rozpadem drobných i větších mušlíek... Pak jsme se na stědačku osprchli ze slané vody, oblékli a vydali se opět procházku po druhé straně ostrůvku, doškaron;li jsme na protější pláž a tady se po písku a omlětých plochých kamenech povalovala spousta sépiových kostí, které rozměrné - no, a Jára opět fotil. Slunce vystádal mrak, zelenavé moře se odráželo od olověné oblohy, světlý písek svítil a tmavé bizarní větvě a kmeny se rýsovaly na pláži. Vlny na té straně ostrůvku byly u větvě, pokukovali jsme vškaron;ude kolem a já se snažila vrýt si to vškaron;echo do paměti. Pomalu jsme se vrátili a poněvadě nastával odjezd poslední lodi, tak škaron;up na loď a tentokrát jsme usadili do klimatizované kajuty. Po chvílkové plavbě nás rozptýlilo lodní hlásání, které Jára interpretoval, že vyvolávají nějakou ACEškaron;ku, která ztratila jakousi kartu - škaron;la si pro ni a hlasitě se smála se svou společností. Takže i tam jsme zaslechli škaron;tinu.. Plavba mne pozvolna uklábala do stavu spacího, což Jára neopomněl zvěřit; ale poctivě zvěřit i fakt, že jsem vůbec nebyla sama a přtmiznal, že i on si klíbnul. Když jsem konečně vychlázela otrnulo a dostala jsem chuť se jít kouknout ven. Podél kabiny jsme škaron;la úzkou prolukou mezi kabinou a zábradlím směrem k přtmídi. Vítr fíel, asi jsme pluli proti větru, vlny docela cákaly a trošinku se mi houpal žaludek takže jsem si chtěla najít místo, kde by přtmípadně na mne nebylo moc vidět, což se mi sice nepovedlo, ale našlo to nebylo zapotřebí. No a pak náškaron; výlet končil, vylodili jsme se a pomalu se táhli směrem na ubytování, tam se přtměvlékli, pojedli nějaké ovoce, které Jára omyl v prádelně. Naše ho někdo upozornil, aby to tam nemyl, že je v potravině bakterie (vzpomínka na věřejškaron;í pití u každého kohoutku má sice chvílkově orosila, ale pustila jsem to z hlavy), a škaron; se přjdeme ješkaron;tě projít. Jára nejprve pravil, že přjde obhlédnout naši život v Cairns, tak odeškaron;el, ale cukuletu byl zpráta, že naškaron;el jen škaron;abí dostihy a tak jsme škaron;li máštem k moři, proškaron;li až k jachtám, pozorovali naši svit na mořské hladině a koukali, jak asi přtmí výrostci seskočili na odhalené dno mořské pod zábradlím já jsem si barvitě malovala přtmědstavy o tam řihajících krokodýlech... Anna